

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **S.R., a.s.**, IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97/25, Liberec 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7044/15/5200-11432-707309,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7044/15/5200-11432-707309, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žalobní námitky

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územního pracoviště v Jilemnici (dále jen „správce daně“), ze dne 22. 4. 2013, č. j. 448551/13/2605-05700-506583 (dále jen „dodatečný platební výměr“), jímž správce daně žalobci podle § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), dodatečně stanovil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 10. 2010 do 30. 9. 2011 ve výši 105 830 Kč a současně mu dle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu uložil povinnost uhradit penále ve výši 21 166 Kč.

Podstatou žaloby je zpochybnění závěru žalovaného, který podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), potvrdil zvýšení základu daně žalobci ve výši 485 727 Kč, tj. ve

výši rozdílu mezi cenou za lyžařskou výzbroj a výstroj sjednanou žalobcem a společností ■■■, a.s. (dle žalovaného nezávislémi osobami v běžných obchodních vztazích) při nákupu zboží a cenou sjednanou žalobcem a V.S. - ■■■ při jeho prodeji. Žalobce odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu k aplikaci § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, zejména na rozsudek ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007 - 105, dle kterého cenu sjednanou nezávislémi osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů nelze obvykle stanovit jedním číslem, ale intervalem nejčastěji realizovaných cen. Ve stejném rozsudku je uvedeno, že teprve poté, co správce daně shromáždí vybraný soubor cen, může přistoupit ke stanovení ceny obvyklé. Žalobce namítá, že v jeho případě žalovaný žádný soubor cen nezjišťoval, pouze mechanicky přijal závěr, že pořizovací cena je zároveň cenou obvyklou. Přitom vůbec nezkontroloval, zda podmínky v místě a čase při pořízení a podmínky v místě a čase při prodeji zboží byly shodné. Žalobce zdůraznil, že není obchodníkem se sportovní výzbrojí a výstrojí, zboží od specializovaného dodavatele sportovní (lyžařské) výzbroje a výstroje ■■■, a.s. pořizoval s ohledem na potřeby vybavení vlastních zaměstnanců (co do druhu, velikosti i typu) a s ohledem na smluvní podmínky (vybavení testovacího centra a dosažení smlouveného objemu odběru zboží), před zahájením zimní sezóny. Při prodeji zboží, které nemohlo být využito k vybavení zaměstnanců žalobce, bylo nabízeno zboží bez možnosti výběru jednotlivých položek (tj. bez možnosti druhu, velikosti, typu, apod.), s časovým odstupem od pořízení a po zahájení zimní sezóny. Žalovaný dle žalobce k těmto rozdílným podmínkám buď nepřihlédl vůbec, nebo přihlédl nedostatečně, v této části proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce tvrdil, že žalovaný postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kromě rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007 - 105, zmiňoval i rozsudek ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 - 81. Žalovaný, který se bez dalšího omezil na konstatování, jakou částku považuje za cenu obvyklou, dle žalobce neunesl své důkazní břemeno a nemohlo tak dojít k přesunu důkazního břemene na žalobce a v důsledku neunesení tohoto nepřeneseného důkazního břemene k doměření daně. Žalobce se dovolával i rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2006, č. j. 9 Ca 32/2005 - 85, dle kterého je nepřípustné, aby správce daně pouze sdělil, jaká je podle jeho názoru výše ceny obvyklé, aniž by tomu předcházelo důkazní řízení. Pokud žalovaný uvádí, že nedošlo k doložení důkazních prostředků pro prodej za ponížené ceny, žalobce odkazoval na sdělení svědka V. S., že snížení ceny požadoval on, jinak by zboží nekoupil. Racionálním důvodem pro snížení ceny tedy bylo to, že za vyšší cenu bylo zboží neprodejné. Cena, za kterou bylo zboží prodáváno, byla nejvyšší možná, svědek ■■■ potvrdil, že o zboží za nabízenou cenu neměl od prvopočátku zájem. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že celý obchod s lyžařskou výzbrojí a výstrojí byl realizován na základě smlouvy o poskytnutí reklamy. Ztrátu z prodeje zboží je proto dle žalobce třeba hodnotit z pohledu celé smlouvy o poskytnutí reklamy včetně dosaženého výnosu ve výši 1 000 000 Kč, který se stal součástí základu daně. Nelze jednostranně hodnotit část transakce (ztrátu) a odhlédnout od druhé ziskové části. Výnos byl realizován jen a pouze za podmínek úhrady zápočtem za odebranou lyžařskou výzbroj a výstroj bez ohledu na potřeby žalobce.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že stanovil cenu obvyklou ve výši 833 968 Kč, tj. odpovídající

úrovni pořizovací ceny zboží zahrnuté do daňově účinných nákladů, za předpokladu nulové obchodní přírážky. Žalovaný zdůraznil, že správce daně dal žalobci reálnou možnost, aby uspokojivým způsobem doložil oprávněnost rozdílu mezi žalobcem sjednanou a zaúčtovanou cenou ve výši 348 240,50 Kč a cenou obvyklou ve výši 833 968 Kč stanovenou správcem daně. Žalobce předložil listinné důkazní prostředky (daňové doklady, dodací listy), kterými prokázal pořizovací cenu zboží. Toto zboží se však stalo následně předmětem prodeje za sníženou cenou, která nebyla ze strany žalobce uspokojivě doložena. K námitce postupu žalovaného v rozporu s ustálenou judikaturou žalovaný odkázal na žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007 - 105, kde je uvedeno, že zákon o daních z příjmů poskytuje správci daně široký prostor pro stanovení ceny běžné v obchodních vztazích. Jeho rozhodnutí a kritéria výběru však musí být objektivní, spravedlivá a přezkoumatelná. Žalovaný trval na tom, že v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, proč jako cenu obvyklou stanovil cenu na úrovni pořizovací ceny zboží zahrnuté do daňově účinných nákladů. Žalovaný dále upozornil na to, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 - 81, je dokonce připuštěno určit cenu obvyklou (referenční cenu) určitým kvalifikovaným odhadem. Pokud tedy žalovaný jako cenu obvyklou určil cenu na úrovni pořizovací ceny zboží, která byla zahrnuta do daňově účinných nákladů, jde o mnohem přesnější postup, než kdyby tuto cenu určil výše popsáním kvalifikovaným odhadem. Navíc určení obvyklé ceny provedené žalovaným bylo pro žalobce výhodné, protože žalovaný předpokládal nulovou obchodní přírážku. Žalovaný je proto přesvědčen, že v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nepostupoval. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce pomíjí fakt, že nakoupené zboží bylo cíleně určeno do půjčovny a testovacího centra a nikoli k dalšímu prodeji. Odběratel tak byl pevně stanoven a žalobce musel mít podvědomí o tom, kam bude zboží směřovat, přičemž racionálně ekonomický důvod pro snížení prodejní ceny zboží nebyl z jeho strany uspokojivě doložen. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Žalobce uzavřel dne 15. 11. 2008 se společností ■■■, a.s. a agenturou ■■■, s.r.o. smlouvu o provedení reklamy a propagace. Předmětem této smlouvy bylo umístění reklamy sportovních značek K2, Marker, Uvex a Diel sport, kterých je společnost ■■■, a.s. výhradním dovozcem a distributorem, ve výši 1 000 000 Kč v areálu lyžařských středisek Rokytnice - ■■■ a ■■■. Agentura ■■■, s.r.o. se zavázala k zajištění technické realizace reklamy. Protihodnotou tohoto plnění bylo dodání zboží společností ■■■ a.s. ze sortimentu této společnosti ve stejné výši pro vybavení půjčovny. Žalobce se zavázal, že počínaje sezónou 2009/2010 použije minimálně 75% reklamního plnění ■■■ a. s., tj. částku 750 000 Kč bez DPH na nákup zboží určeného pro vybavení půjčovny a testovacího centra. Na základě této smlouvy žalobce zaúčtoval na účet tržby - reklama částku 1 000 000 Kč týkající se poskytnutí reklamních služeb pro společnost ■■■ a.s. a stejnou částku zaúčtoval za pořízení zboží od této společnosti. Zboží v pořizovací ceně 833 968 Kč bylo následně prodáno odběrateli ■■■ - ■■■ za cenu ve výši 348 240, 50 Kč.

Správce daně na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobce záměrně uskutečňoval prodej zboží ■■■ - ■■■ se ztrátou, neboť již k datu pořízení předmětného zboží mu byla zřejmá skutečnost, že následný prodej bude realizován za cenu výrazně nižší, v daném případě za cenu nižší o 485 727 Kč. Tuto částku proto správce daně posoudil jako

náklad, který nebyl uskutečněn k dosažení, zajištění a udržení příjmů v souladu s § 24 zákona o daních z příjmů. Dodatečný platebním výměrem proto žalobci doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 10. 2010 do 30. 9. 2011 ve výši 105 830 Kč.

Proti dodatečnému platebnímu výměru se žalobce odvolal. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí správce daně potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Žalovaný se ztotožnil s žalobcem v tom, že § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů umožňuje buď zúčtovat náklad plně akceptovat pro daňové účely, nebo jej při nesplnění zákonných podmínek zcela z daňových nákladů vyloučit. Neumožňuje však jakékoli krácení daňového nákladu např. ve výši převyšující související výnos. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný přehodnotil dosavadní postup správce daně a na základě dodatečně doložených důkazních prostředků překlasifikoval předmětný doměrek v souladu s § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů, podle kterého uvedenou transakci posoudil. Žalovaný zdůraznil, že v řízení nebylo relevantním způsobem objasněno a doloženo, z jakého důvodu bylo pořízení zboží v témže měsíci zaúčtováno v pořizovacích cenách ve výši 833 968 Kč a prodáno za ceny výrazně nižší, tedy z jakého důvodu v běžném obchodním styku neměl žalobce z této obchodní transakce téměř žádný ekonomický profit. Žalovaný připustil, že v průběhu držení zásob může dojít k poklesu jejich prodejní ceny v důsledku např. fyzického poškození, zastarání, změny poptávky na trhu apod. V daném konkrétním případě však došlo k prodeji téhož zboží v nezměněném stavu bezprostředně po nákupu (v témže měsíci), nejednalo se o zboží poškozené nebo jinak závadné. Prodej zboží témuž odběrateli se navíc uskutečnil již v předchozích zdaňovacích obdobích a dle žalovaného tudíž nelze akceptovat tvrzení žalobce, že nikdy neexistoval záměr prodat zboží za ceny podstatně nižší. Žalobce realizoval nákup zboží od společnosti ■■■ a.s. a následný prodej zboží ■■■ - ■■■ za sníženou cenu ve třech zdaňovacích obdobích, čímž dle žalovaného vědomě přistoupil na obchodní vztahy pro něj finančně nevýhodné, na základě kterých byl opakovaně a cíleně snižován výsledek hospodaření daných zdaňovacích období. ■■■ - ■■■ provozoval půjčovnu a testovací centrum v areálu žalobce a od žalobce získal zboží v ceně, která byla výrazně snížena oproti nákupu od jiného dodavatele. Z důkazních prostředků předložených společností ■■■, a.s. vyplývá, že ve zdaňovacích obdobích, na které se již nevztahovala smlouva o poskytnutí reklamy a propagace, docházelo rovněž k vzájemnému zápočtu pohledávek a závazků týkajících se propagace značky K2 v areálu lyžařského střediska ■■■, cena však byla výrazně nižší (v sezóně 2011 - 2012 ve výši 350 000 Kč a v sezóně 2012 - 2013 ve výši 225 680 Kč). K aplikaci § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů žalovaný odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 7 Afs 94/2012 - 74, ze dne 13. 6. 2013, č. j. 7 Afs 47/2013 - 30 či ze dne 13. 6. 2013, č. j. 7 Afs 48/2013 - 31. Žalovaný konstatoval, že na základě svědecké výpovědi V. S. bylo zjištěno, že ■■■ - ■■■ provozuje čtyři provozovny, které se nacházejí v ■■■ v blízkosti lyžařských vleků provozovaných žalobcem, a poskytuje široké služby sportovcům - půjčovny sportovního vybavení, servisy a opravy, testovací centrum lyží, úschovny, dva obchody se sportovním zbožím a malý obchod drobného sportovního zboží ve vestibulu sedačkové lanovky. Dle žalovaného tak bylo v zájmu žalobce strategicky sladit své obchodní zájmy se zájmy svého obchodního partnera figurujícího v souvisejícím oboru podnikání v témže regionu. K otázce stanovení ceny obvyklé žalovaný opět odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 Afs 101/2012 - 31, ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 - 81 a ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Afs 5/2006 - 59. Žalovaný uzavřel, že cenou obvyklou v řetězci je cena, za kterou nakupoval zboží žalobce od svého

dodavatele, ale i jiné osoby, případně i od jiných dodavatelů v rozhodném období. Cenou obvyklou je třeba rozumět cenu běžnou na „nedeformovaném trhu služeb“, tedy cenu nabízenou ostatním spotřebitelům - cenu nezatíženou jejím dřívějším navýšením v řetězci firem či jiným účelovým jednáním dodavatelů. Žalovaný považoval za prokázanou pořizovací cenu zboží, neboť jak vyplývá z jiných dodavatelsko odběratelských vztahů, za tuto cenu společnost ■■■, a.s., prodávala zboží i jiným subjektům, jednalo se tedy o pořizovací cenu v místě a čase obvyklou, která byla zjištěna správcem daně z účetnictví žalobce, tj. z povinné evidence daňového subjektu samotného. Navíc bylo doloženo, že žalobci bylo ze strany společnosti ■■■ a.s. dodáno i zboží (110 ks bund a 100 kalhot) za ceny, které by byly sjednány v běžných obchodních vztazích (dodání tohoto zboží nebylo vázáno na další smluvní podmínky). Žalovaný zdůraznil, že disponoval relevantními důkazy o nákupu zboží a deklarovaném dodavateli, a bylo proto racionální a legitimní z těchto důkazů vycházet. Využívat evidencí cizích srovnatelných subjektů, hledat a posuzovat přibližná, pomocná hodnotící kritéria z pohledu jejich možné srovnatelnosti, je vhodné realizovat při absenci povinných evidencí daňového subjektu, což však nebyl tento případ.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Dle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl. Nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, použije se cena určená podle právního předpisu upravujícího oceňování majetku. Spojenými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí jinak spojené osoby, kterými jsou osoby, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty [§ 23 odst. 7 písm. b) bod 5].

Podstatou ustanovení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů je zabránit daňovým únikům při takových smluvních vztazích, při nichž jedna smluvní strana záměrně činí úkony pro ni finančně či jinak nevýhodné, aby druhé straně naopak vznikla daňová výhoda spočívající ve snížení daňového základu. Daňový subjekt musí prokázat, že odchýlení se od ceny obvyklé má jiný účel než je krácení daně.

Zákon o daních z příjmů neurčuje přesný způsob, jakým má správce daně stanovit cenu běžnou v prostředí fungující hospodářské soutěže, pouze ji nepřiliš přesně vymezuje. Jen v případech, ve kterých tuto cenu nelze podle § 23 odst. 7 určit, se použije cena zjištěná podle zákona o oceňování majetku.

K otázkám určení ceny obvyklé, byť pro skutkově odlišný stav, se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 11. 2. 2004, č. j. 7 A 72/2001 - 53 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), jehož právní závěry tam vyslovené jsou aplikovatelné i na soudem nyní posuzovaný případ. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že *„není-li právní normou určen mechanismus určení ceny obvyklé, a k jejímu určení je povolán správní orgán, je třeba k určení ceny obvyklé přistupovat se zvláštním zřetelem a její výši určovat na základě objektivních kritérií a tak, aby závěry správního orgánu vedly ke spolehlivému úsudku a bylo možno způsob jejího určení a samotnou výši ceny obvyklé přezkoumat...Zasahovat do výběru kritérií, či určovat, ke kterému z kritérií má správní orgán pro určení ceny obvyklé přihlížet, Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší a nechává výběr kritérií na správním orgánu, přičemž však opakuje, že tato kritéria musí vést ke spolehlivému a objektivnímu závěru.“*

V rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007 - 105, publ. pod č. 1852/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud skutečně konstatoval, že cenu sjednanou nezávislými osobami za stejným nebo obdobných podmínek ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, nelze obvykle stanovit jediným číslem, ale intervalem nejčastěji realizovaných cen. Ve stejném rozsudku je ale současně zdůrazněno, že *„zákon o daních z příjmů poskytuje správci daně široký prostor pro stanovení ceny běžné v obchodních vztazích. Jeho rozhodnutí a kritéria výběru však musí být objektivní, spravedlivá a přezkoumatelná.“*

V rozsudek ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 - 81, publ. pod č. 2548/2012 Sb. NSS, je uvedeno, že *„referenční cenu může správce daně určit, a zpravidla tomu tak bude, porovnáním skutečně dosažených cen shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty. Může ji však určit, zejména pro neexistenci nebo nedostupnost dat o takových cenách, jen jako hypotetický odhad opřený o logickou a racionální úvahu a ekonomickou zkušenost. Referenční cena je v podstatě simulace ceny vytvořená na základě úvahy, jakou cenu by za situace shodné se situací spojených osob tyto osoby sjednaly, nebyly-li by spojené a měly-li by mezi sebou běžné obchodní vztahy. Pokud správce daně zjišťuje referenční cenu na základě údajů o skutečně dosažených cenách shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty, musí pečlivě zkoumat, do jaké míry byly tyto ceny dosaženy za stejných nebo obdobných podmínek, za nichž cenu sjednávaly spojené osoby, a pokud se tyto podmínky liší, provést patřičnou korekci referenční ceny.“*

V projednávaném případě žalovaný zcela srozumitelně vysvětlil, proč při určení ceny obvyklé lyžařské výstroje a výstroje vycházel z pořizovací ceny tohoto zboží. Zdůraznil, že žalobce nakoupil zboží od společnosti ■■■ a.s. bez jakékoliv slevy, za cenu, za níž společnost ■■■, a.s. prodávala zboží i jiným subjektům. Pořizovací cena zboží nebyla žalobcem zpochybněna, žalovaný vycházel z účetnictví žalobce. Lze souhlasit s žalovaným, že pokud žalobce určil cenu obvyklou na úrovni pořizovací ceny zboží, která byla zahrnuta do daňové účinných nákladů, jde o mnohem přesnější postup, než kdyby žalovaný určil cenu kvalifikovaným odhadem. Jako logický se jeví i jeho závěr, že k využití evidencí jiných srovnatelných subjektů by bylo vhodné přistoupit při neexistenci povinných evidencí daňového subjektu, což však nebyl případ žalobce.

Pokud jde o žalobcem zdůrazňované rozdílné podmínky v místě a čase při pořízení a při prodeji zboží a namítanou dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tomto

směru, krajský soud postup žalovaného vadným neshledal, neboť za situace, kdy se vypořádal s podstatou žalobcem vznesených námitek, bylo již adresné vypořádání jednotlivých aspektů těchto námitek nadbytečným. Žalovaný vysvětlil, že k nákupu i prodeji zboží došlo během jediného měsíce, zboží bylo prodáváno témuž odběrateli po více zdaňovacích obdobích, v kontrolovaném období 2010/2011 se jednalo o třetí zápočet dle smlouvy o provedení reklamy a propagace. Žalovaný dále odkázal na výpověď Ing. ■■■, který nákup zboží zprostředkoval, a potvrdil, že společnost ■■■ a.s. požadovala, aby se tímto zbožím vybavilo testovací centrum a půjčovna. Prodej zboží byl uskutečněn ■■■ - ■■■, který provozoval půjčovnu, testovací centrum a prodejnu sportovního zboží v pronajatých prostorách lyžařského areálu žalobce. Žalovaný zdůraznil, že mezi těmito osobami existuje trvalá úzká spolupráce, která nebrání např. reklamačnímu řízení či jiným dohodám.

Soud tedy nesdílí názor žalobce, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno ohledně stanovení obvyklé (tržní) ceny daného zboží, ani že žalovaný při stanovení této ceny nerespektoval dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Také odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2006, č. j. 9 Ca 32/2005 - 85, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1410/2007, není případný. Městský soud v tomto rozsudku kladl důraz na to, že je nepřípustné, aby správce daně daňovému subjektu pouze sdělil, jaká je dle jeho názoru výše obvyklé ceny, aniž by tomuto zjištění rozhodnému pro další postup správce daně i daňového subjektu předcházelo dokazování, z něhož by daňový subjekt mohl seznat, na základě jakých důkazních prostředků k uvedenému zjištění správce daně dospěl, a při kterém by se daňový subjekt mohl k provedeným důkazům vyjádřit, popřípadě navrhnout důkazy jiné, jež dle jeho přesvědčení prokazují odlišnou výši obvyklé ceny. To však nebyl projednávaný případ. V dané věci proběhlo řádné dokazování a žalobce byl s jeho výsledky také podrobně seznámen včetně toho, na základě jakých podkladů a kritérií správce daně k ceně obvyklé došel. Na žalobci pak bylo, aby relevantními důkazy prokázal, že existovaly racionální důvody pro prodej zboží za ceny, které byli oproti cenám sjednaným mezi nezávislými osobami v běžných osobních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek nižší o celkovou částku 485 727, 50 Kč, k čemuž byl vyzván. Žalobce racionální ekonomický důvod pro snížení ceny zboží neuvedl a rozdíl ceny uspokojivě nedoložil.

Takovým důvodem nemůže být požadavek pana V. S. na snížení ceny zboží. Také soud považuje za významnou skutečnost, že zboží bylo na základě smlouvy o provedení reklamy a propagace ze dne 15. 11. 2008 cíleně určeno minimálně ze 75% do půjčovny a testovacího centra. Žalobce proto již při uzavření výše uvedené smlouvy musel vědět, že část zboží nevyužije sám, ale bude ji muset prodat, přičemž kupujícím zjevně musel být podnikatelský subjekt provozující půjčovnu a testovací centrum. Tímto subjektem nemohla být společnost ■■■, spol. s r.o., která jednak neprovozuje testovací centrum, ale především se orientuje na zcela jiné obchodní značky. Hodnocením výpovědi svědka ■■■ se žalovaný podrobně zabýval na straně 27 - 29 napadeného rozhodnutí a soud toto hodnocení považuje za logické a přesvědčivé.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7

s. ř. s. jako nedůvodnou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 20. září 2016

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu